

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΕΛΙ

Τέρενς Μακ Νάλλυ

«Φράνκι και Τζόννυ»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ
ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

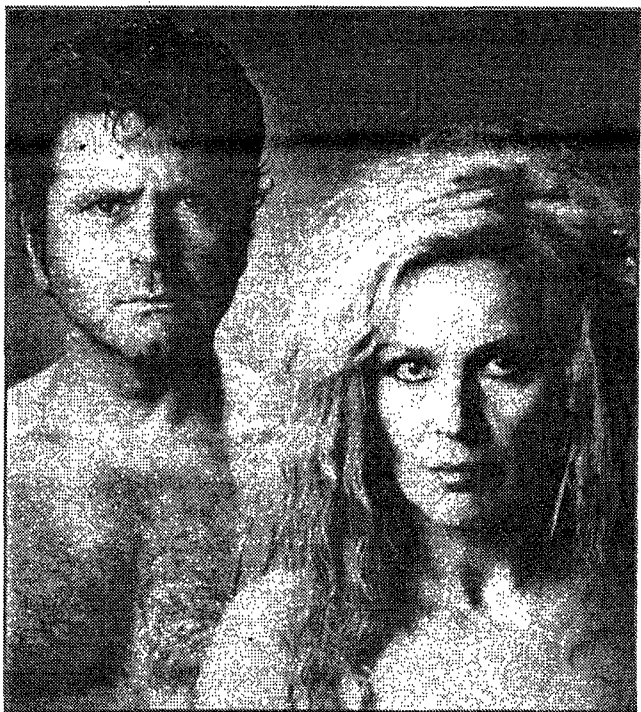
Θ ' αρχίσω με μια κριτική, ή μάλλον απόσπασμα κριτικής, για το έργο που έχει γραφεί από τον Matt Breton.

«Όποιος έχει πληγωθεί από έρωτα ή φοβάται να ερωτευτεί ασήκωσε το χέρι του. (Εγώ θα σας βοηθήσω σηκώνοντας και τα δύο!). Το ανέβασμα του έργου Φράνκι και Τζόννυ του Τέρενς Μακ Νάλλυ, θα γιατρέψει τις πληγές σας. Προσυπογράφω».

Το έργο είναι το έπος του έρωτα ή το πιο σκληρό δοκίμιο για τον έρωτα που έχει γραφεί από έναν σύγχρονο συγγραφέα. Διαπραγματεύεται την πρώτη νύχτα που περνά μαζί ένα ζευγάρι σαραντάρηδων που ίσως ή —ίσως και όχι— να είναι ο ένας για τον άλλο.

Ο συγγραφέας αποτελεί μια ιδιαίτερη περίπτωση στον χώρο της αμερικανικής δραματουργίας. Ο Άρθουρ Μύλλερ, ο Τένεσση Ουίλιαμς ή ο Εντουαρντ Άλμπυ έδωσαν ενός άλλου είδους διάσταση στον έρωτα και στη μοναξιά του έρωτα, τοποθετώντας τον και στην κοινωνική πλευρά και στις εσωτερικές αντιθέσεις, σαν φυσικό επακόλουθο του πάθους. Ο Νάλλυ ανιχνεύει με μια δραματουργική κορύφωση που αγγίζει πολλές φορές τα όρια του κωμικού αυτό το πάθος που το κατευθύνει τυφλά η αίσθηση και μόνο, κλείνοντας τα μάτια σε κάποιο ρομαντικό στοιχείο που θα μπορούσε ν' αγγίξει κάπως την ψυχή των δύο προσώπων του έργου, καίτοι η ατμόσφαιρα είναι εμπλουτισμένη με ήχους από μουσική του Μπαχ και του Ντεμπυσύ. Ο ίδιος λέει σε κάποια συνέντευξή του «Θα ήταν δυνατόν ακόμα και να διανοηθεί κανείς λ.χ. το Φράνκι και Τζόννυ, χωρίς τη μουσική του Μπαχ ή του Ντεμπυσύ;» Κι όμως αυτός ο ρομαντικά γοητευτικός διάκοσμος δεν εμποδίζει τη σκληρότερη εκδήλωση του πάθους μian άγρια νύχτα, που ο έρωτας παίρνει πολλές φορές κανιβαλικές διαστάσεις που την υποθάλπει η αγωνία εγκατάλειψης και μια γεύση μοναξιάς. Όλα τ' αντικείμενα συντείνουν σ' αυτό. Το σκηνικό με την αυστηρή λιτότητα του εσωτερικού χώρου, ακόμα και η εξωτερική θέα των ψυχρών όγκων από τα γειτονικά κτίρια που φωτίζονται αχνά από την αρχιτεκτονική σύγχρονη θλίψη.

Η μετάφραση του έργου από τη Μαρία και την Ελένη Παξινοπού ήταν ζωντανή και ρέουσα σε γλώσσα που απέφυγε τους ποιητικισμούς, πράγμα που σημαίνει παγι-

δα σ' αυτό το έργο το απροσδιόριστο ρεαλιστικό.

Η σκηνοθεσία του κ. Κοραή Δαμάτη κράτησε μια γοητευτική ατμόσφαιρα που τα πρόσωπα εναλλασσότουσαν από πάθος στην πτώση μιας ανασφάλειας και μιας υποτιθέμενης εγκατάλειψης. Η δύναμη και η αδυναμία ισοζυγίστηκαν στην κίνηση και στις εκρήξεις των δύο ηθοποιών, ο έρωτας διαγράφηκε σαν ένα ερωτογράφημα που είχε έντονες τις γραμμές της ανθρώπινης αντοχής στην κορύφωση και στην πτώση.

Τα σκηνικά της κ. Δέσποινας Βολίδη όπωρ και κάπου προαναφέραμε, έδωσαν όλη τη λιτότητα, που το γέμισμα του πάθους των ηρώων του έργου, ποτέ δεν τα βούλιαξε στην υπερβολή ή στην προχειρότητα. Έδεσαν αριστοτεχνικά με το έργο.

Η μουσική εξέλλου του κ. Δημήτρη Κοντόπουλου πιο πάνω από την ενδεδειγμένη. Η ρομαντική της ατμόσφαιρα δημιουργούσε πολλές φορές την ελλείπουσα ψυχική φόρτιση στις ερωτικές κυρίως σκηνές. Η επιλογή της δείχνει καλλιέργεια που τόσο λείπει απ' αυτούς που επιμελούνται το δυνατό αυτό στοιχείο του θεατρικού έργου.

Η Φράνκι (Βέρα Κρούσκα) στις πιο καλές στιγμές της. Η ωριμότητά της εξακολουθεί ν' αποκαλύπτει το μεγάλο της ταλέντο. Θα λέγαμε πως σ' αυτό το έργο δίνει όλη την ψυχή της και την ακτινοβολία ενός μεγάλου ρόλου.

Ο Τζόννυ (Γιώργος Χριστοδούλου) μας φάνηκε κάπως υπερβολικός. Βέβαια το έργο τον θέλει έτσι αλλά κάπου ξεπέρασε τα όρια του πληθωρικού προς το σπασμωδικό.

Δεν ξέρω αν αυτό είναι και ζήτημα σκηνοθέτη.

Πάντως μια παράσταση που αξίζει και μας κράτησε ψηλά την αισθητική απόλαυση από κάθε πλευρά.